

ZERO SUME GAME και καταστρεπτικά τα Ανθρώπινα Δικαιώματα:

Το άρθρο [ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΠΛΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΠΑΓΙΔΕΥΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ](#) ξεκινάει με την παραδοχή μιας μετατροπής «*τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν μετατραπεί σε...*»:

«Είναι παραδεκτό πλέον ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν μετατραπεί σε lingua franca της σημερινής παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας. Αποτελούν τον μεγάλο ιδεολογικό κοινό παρονομαστή της. Μάλιστα, με το πέρασμα του χρόνου, όλο και περισσότερο βρίσκονται στο στόμα πολιτικών, δημοσιογράφων και διαμορφωτών της διεθνούς κοινής γνώμης.»

Κατ' αρχήν σημειώνουμε (^[1] *οι σημειώσεις είναι δικές μας*), τι ορίζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, εφεξής ΑΔ (ο Νόμος ΟΡΙΖΕΙ-δεν «λέει»).

Επομένως, εκ του άρθρου προκύπτει μία μετατροπή των ΑΔ, από «όσα ο Νόμος ορίζει», σε *lingua franca*^[2] και αν δεν κάνουμε και λάθος ως προς τον ελαφρώς περιπαικτικό (ενδεχόμενα και καταγγελτικό, ίσως κάποιος μπορεί να πει «αυτή είναι η πραγματικότητα ΠΛΕΟΝ καταπιείτε την») επ' αυτής της μετατροπής διατυπωτικό χαρακτήρα, μπορούμε να μεταφράσουμε επί το λαϊκότερον την εισαγωγή ως, **τα Α.Δ. έγιναν πιπίλα** (lingua franca-φράγκικη γλώσσα-κοινή παγκόσμια γλώσσα) της παγκοσμιοποίησης, της οποίας τα παπαγαλάκια, μας έχουνε πιπιλιάσει τ' αυτιά και ζαλίζει τα ούμπαλα με τα ΑΔ.

(1) ΑΠΟ [ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ](#) ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Στον απόηχο των θηριωδιών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, υπήρχε όλο και μεγαλύτερη ανησυχία για την κοινωνική και νομική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως θεμελιώδεις ελευθερίες. Η ίδρυση των Ηνωμένων Εθνών και οι διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη τους παρείχαν μια βάση για ένα ολοκληρωμένο σύστημα διεθνούς δικαίου και πρακτικής για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Από τότε, το **διεθνές δίκαιο** για τα ανθρώπινα δικαιώματα χαρακτηρίζεται από ένα συνδεδεμένο σύστημα **συμβάσεων, συνθηκών, οργανώσεων και πολιτικών φορέων**, και όχι από οποιαδήποτε ενιαία οντότητα ή σύνολο νόμων^[6].

Περισσότερα για τις δυνατότητες ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ των ΙΣΧΥΟΝΤΩΝ ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εδώ:

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80%CE%B9%CE%BD%CE%B1_%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%B1%CE%B9%CF%8E%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1#%CE%91%CF%80%CE%B1%CF%81%CE%B1%CE%B2%CE%AF%CE%B1%CF%83%CF%84%CE%B1_%CE%B1%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80%CE%B9%CE%BD%CE%B1_%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%B1%CE%B9%CF%8E%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1

ΕΠΙΣΗΣ: [ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ](#)

Μια ενδεικτική αλλά όχι κοινώς αποδεκτή ή πλήρης κατηγοριοποίηση των βασικών δικαιωμάτων είναι η εξής: θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα (όπως το δικαίωμα στη ζωή και την προσωπική ασφάλεια), ατομικά ή αστικού χαρακτήρα δικαιώματα (όπως το δικαίωμα στην ιδιοκτησία), πολιτικά δικαιώματα (όπως το δικαίωμα εκλέγειν και εκλέγεσθαι) και κοινωνικά δικαιώματα (όπως το δικαίωμα στην εργασία, το δικαίωμα στην εκπαίδευση και το δικαίωμα πρόσβασης σε υπηρεσίες υγείας).

Από: <https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%94%CE%B9%CE%BA%CE%B1%CE%AF%CF%89%CE%BC%CE%B1>

(2)

1. (κυριολεκτικά) **φράγκικη** γλώσσα
2. **κοινή** ή **Κοινή: γλώσσα** που χρησιμοποιείται σε μεγάλη γεωγραφική έκταση ως σύνδεσμος μεταξύ κοινοτήτων με διαφορετικές μητρικές γλώσσες
3. γλώσσα που χρησιμοποιούνταν κατά τον 13ο και 14ο αιώνα για τις **εμπορικές συνδιαλλαγές** στα **λιμάνια** της **Μεσογείου**

Ακολουθως διαβάζουμε: «*Η επιχειρούμενη ηθική θεμελίωση μιας παγκόσμιας κοινωνίας στον οικουμενισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων πάσχει σε πολλά σημεία.*».

Εδώ, παρατηρούμε να μετατοπίζεται το κέντρο επίδρασης των ΑΔ, από την «παγκοσμιοποιημένη κοινωνία» (δηλαδή παγκοσμιοποίηση/διεθνοποίηση όπου Παγκοσμιοποίηση ή διεθνοποίηση είναι η αυτονόμηση όλων εκείνων των παραμέτρων [οικονομία, επικοινωνία κλπ] οι οποίες μέχρι πρόσφατα - [μερικές δεκαετίες] - επεδίωκαν να έχουν σύνορα μέσα σε ένα κράτος - προστάτη), σε μία «παγκόσμια κοινωνία», όχι οποιαδήποτε, αλλά, παγκόσμια κοινωνία **ΘΕΜΕΛΙΩΜΕΝΗ** στον **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ** των ΑΔ.

Επομένως, εξ αιτίας της παραπάνω μετατόπισης, διερωτώμεθα, το άρθρο αναρωτιέται,

α) πως «*πάσχει σε πολλά σημεία*» η παγκοσμιοποίηση (δεδομένη κατάσταση με επιβολή, Χρεοκρατίας 2010-σήμερα αλλά και εις το διηνεκές στην Ελλάδα και εκχώρησης Κυριαρχίας και Εθνικών Δικαιών και ατομικών και κοινωνικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων) και η από αυτήν και τα παπαγαλάκια της εργαλειοποίηση των ΑΔ, ή

β) πως (θα) πάσχει μια ΑΛΛΗ παγκόσμια κοινωνία ηθικά (και Νομικά/Ο Νόμος ορίζει) θεμελιωμένη στα ΑΔ;

Για να δούμε την συνέχεια.

«Ως οικουμενική έννοια χρειάζεται να ερμηνευθεί πριν να αρχίσει να εφαρμόζεται. Η ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο από τις κυρίαρχες θεσμικές μορφές της σημερινής παγκόσμιας κοινωνίας. Αυτές δεν είναι άλλες από τα υπάρχοντα κυρίαρχα εθνικά κράτη.»

Ως εδώ, ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΟΥΜΕ τα ΙΣΧΥΟΝΤΑ, σχετικά με την «ερμηνεία» ΟΧΙ ΑΠΛΑ της «*ηθικής θεμελίωσης μιας παγκόσμιας κοινωνίας στον οικουμενισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων*», αλλά της ΘΕΣΜΙΚΗΣ-ΝΟΜΙΚΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗΣ από «*τα υπάρχοντα κυρίαρχα κράτη*» (η πιο κάτω υπογράμμιση στο «κατοχυρωμένα», δική μας).

Στην Ελλάδα τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι κατοχυρωμένα σύμφωνα με το Σύνταγμα (άρθρα 4 έως 25),^{[32][33]} αλλά και στο Αστικό Δίκαιο (άρθρα 281-286). Από: https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80%CE%B9%CE%BD%CE%B1_%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%B1%CE%B9%CF%8E%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1 .

Στα υπόλοιπα κράτη, ΙΣΧΥΕΙ, (βλέπετε^[1],σημείωση 1^{ης} σελίδας), «*...το διεθνές δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα χαρακτηρίζεται από ένα συνδεδεμένο σύστημα συμβάσεων, συνθηκών, οργανώσεων και πολιτικών φορέων, και όχι από οποιαδήποτε ενιαία οντότητα ή σύνολο νόμων...*». Αυτή είναι η επιστημονική, εν προκειμένω δικαιοκή «ΕΡΜΗΝΕΙΑ», είτε αρέσει, είτε δεν αρέσει.

Όμως, ο Καθηγητής κύριος Κώστας Μελάς, θεωρεί πως ως προς τα ΙΣΧΥΟΝΤΑ στα κυρίαρχα εθνικά κράτη, η παγκοσμιοποίηση «*δεν επιτρέπει να γίνεται αναφορά στα ανθρώπινα δικαιώματα με τη στενή έννοια*», προσδιορίζοντας μάλιστα ένεκα της παγκοσμιοποίησης ως πεδίων ισχύος των ΑΔ, την «*γυμνή και ανθρώπινη ιδιότητα*»:

«Η σημερινή συγκρότηση της παγκόσμιας κοινωνίας δεν επιτρέπει να γίνεται αναφορά στα ανθρώπινα δικαιώματα με τη στενή έννοια. Θα πρέπει εδώ να σημειώσουμε emphaticά ότι δεν αναφερόμαστε στις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως συμβαίνει σε πάρα πολλές χώρες. Αναφερόμαστε στην ίδια την ουσία του πράγματος. Δηλαδή, στα ανθρώπινα δικαιώματα που απορρέουν απλά και μόνο από την γυμνή και ανθρώπινη ιδιότητα.»

Το περί στενότητας ή ευρύτητας της έννοιας των ΑΔ (των πολιτικών και των εν τω συνόλω κοινωνικών), είτε τα περί ενδεδυμένης με όποιο ιδιαίτερο συνδεόμενο με τα δικαιώματα χαρακτηριστικό, είναι θέμα των δικαστηρίων να το αξιολογήσουν, κάθε φορά, για κάθε εκδικαζόμενη περίπτωση, με βάση τα πραγματικά περιστατικά και φυσικά, η δικαιοδοτική κρίση εξαρτάται από το ισχύον δημοκρατικό και Δικαιϊκό επίπεδο. **Ουδείς ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ** να φορέσει ασφυκτικό κορσέ, ή να αφήσει να ξελασκάρουν έως διαλύσεως («δικαιωματισμός»), τα ΑΔ της ανθρώπινης ύπαρξης, όπως και να την θέλει, ενδεδυμένη (ή μη, πχ δίχως τον προστατευτικό εθνικό/κοινοτικό μανδύα/μη λοβοτομημένο μανδύα) η παγκοσμιοποίηση .

Στο αμέσως παρακάτω κεφάλαιο, «**Εθνικό κράτος και ανθρώπινα δικαιώματα**», παρατηρήσαμε:

“...αν δεν θέλουμε να διαστρεβλώνουμε την έννοια των λέξεων, πρέπει να μιλάμε για πολιτικά δικαιώματα, όχι για ανθρώπινα. Επίσης, κανένα κράτος δεν μπορεί να δεχτεί εντός των ορίων της κυριαρχίας του όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν να εγκατασταθούν σε αυτό και να τους παραχωρήσει πολιτικά δικαιώματα.”

Το πως νομίζει κάποιος πως πρέπει να μιλάει για τα ΑΔ, και το πως αντιλαμβάνεται την χρήση τη λέξης «διαστρέβλωση»/«*αν δεν θέλουμε να διαστρεβλώνουμε την έννοια των λέξεων*», είναι δικό του θέμα, όμως για αυτόν τον τρόπο ομιλίας (ή πρακτικής συμπεριφοράς σε σχέση με τα ΑΔ), **μόνον ο Νόμος ΟΡΙΖΕΙ**. Ο Νόμος ΟΡΙΖΕΙ, τα ΑΔ ως πολιτικά και κοινωνικά (βλέπετε^[3], Κατηγορίες Δικαιωμάτων), «και συνήθως προστατεύονται ως νόμιμα δικαιώματα κατά το εθνικό και διεθνές δίκαιο» (^[1] πρώτο, πρώτη φράση).

Το να εμφανίζουμε όμως ΚΑΤ’ ΑΡΧΗΝ και ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ, ως δικαίωμα το θέλω του κάθε κατατρεγμένου, πχ «θέλω να εγκατασταθώ στο Αμβούργο», και όχι το θέλω να μην μου παραβιάζεται πχ, θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα στη ζωή και την προσωπική ασφάλεια, είτε ως το αρνητικό δικαίωμα στη ζωή, που αναφέρεται σε απαγόρευση αφαίρεσης της ζωής οποιουδήποτε προσώπου (πχ ως προς το κράτος απαγορεύει την θανατική ποινή), είτε ως το θετικό δικαίωμα στη ζωή που αναφέρεται σε ενέργειες παροχής προστασίας της ζωής κάποιου προσώπου, τότε πέφτουμε στον «δικαιωματισμό» και στην σπέκουλα σε βάρος των δικαιωμάτων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα προβολής ΚΑΤ’ ΑΡΧΗΝ και ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ (άνευ αξιολόγησης των πραγματικών κινήτρων του μετανάστη), του θέλω, αποτελεί η παρακάτω επιχειρηματολογία περί

«Επίσης, κανένα κράτος δεν μπορεί να δεχτεί εντός των ορίων της κυριαρχίας του όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν να εγκατασταθούν σε αυτό και να τους παραχωρήσει πολιτικά δικαιώματα.

Εάν συνέβαινε αυτό το κράτος απλούστατα θα οδηγείτο στην αυτοκαταστροφή. Ακόμη όμως και αν το έκανε, δεν θα μπορούσε να εξασφαλίσει ότι οι πολίτες του θα είχαν τα δικαιώματα αυτά σε οποιοδήποτε άλλο κράτος. Συνεπώς, απλά θα οδηγούνταν στην αυτοκαταστροφή. Μόνο στην περίπτωση που θα μπορούσε να υπάρξει Παγκόσμιο Κράτος θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για πραγματικά ανθρώπινα δικαιώματα.»

(3) <https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%94%CE%B9%CE%BA%CE%B1%CE%AF%CF%89%CE%BC%CE%B1>

Το ως εδώ συμπέρασμα, το ΖΟΥΜΙ, του άρθρου του κου Κώστα Μελά, είναι, πως στα κυρίαρχα εθνικά κράτη, ή σε πολλά από αυτά ΔΕΝ μπορούμε να μιλάμε για ανθρώπινα δικαιώματα. Με ποιο επιχείρημα καταλήγει σε αυτό το συμπέρασμα ο κος Κώστας Μελάς; Με το ότι, απ' όταν εμφανίστηκαν τα Α.Δ. και άνοιξε η όρεξη του κάθε όπου γης πικραμένου και αφού όπως προείπαμε, τα Α.Δ. έγιναν πιπίλα και εργαλείο δια πάσαν νόσον παγκοσμίως και μας έχουσε πιπιλιάσει τ' αυτιά, έρχεται συνδυαστικά και ο αντιδραστικός στους νεωτερισμούς συντηρητισμός (πολύχρονη κακο-συνήθεια γαρ) των εθνικών κρατών, οπότε, εθνικά κράτη και Α.Δ., θα καταστρέψουν την ανθρωπότητα.

Και καταλήγει το κεφάλαιο «*Εθνικό κράτος και ανθρώπινα δικαιώματα*»: «*Μόνο στην περίπτωση που θα μπορούσε να υπάρξει Παγκόσμιο Κράτος θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για πραγματικά ανθρώπινα δικαιώματα.*» 'Ητοι, μόνο ένα παγκόσμιο κράτος (ΚΡΑΤΟΣ και μάλιστα ως ΚΡΑΤΟΣ (ΙΣΧΥΣ) του Κράτους, θα σώσει τα ΑΔ, όχι δηλαδή καμιά απονέκρωση του κράτους (ισχύος/όχι Δικαίου) γιατί караδοκεί και το ΚΚΕ (Αχ βρε Χαρίλαε με την παρακαταθήκη «μακριά από τα σχήματα κοντά στη ζωή»), μας λένε οι - νομίζουμε και αριστερής (δεν είναι κακό) οπτικής - καθηγητές κκ Κ.Μελάς-Κ.Δουζίνας^[4]).

Με την εμφάνιση των Α.Δ., και κυρίως με το συνεχόμενο πιπίλισμα τους, καθίσταται εμμέσως αλλά πεντακάθαρα σαφές, πως εξαφανίστηκαν(;), μάλλον λοβοτομήθηκαν, τα όπου γης ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ και ΠΡΟΝΟΜΙΑ (οικονομικά, ταξικά, ιμπεριαλιστικά, σφουγγοκωλαριακά μετά συγχωρήσεως, κλπ) που αιματοκυλούν τον πλανήτη.

(4)

(α) -- Το σημείο που συμφωνούμε, εμείς εμπράκτως, εσείς ως,... θα...αν..., κύριε Δουζίνα: "*Τα ανθρώπινα δικαιώματα θα μπορούσαν να συνδεθούν με την κλασική τους παράδοση μόνο αν σταματούσαν να προστατεύουν την επιθυμία του Εγώ και γίνονταν τα δικαιώματα του Άλλου.*" Από douzinas.gr/monographs/το-τέλος-των-ανθρωπίνων-δικαιωμάτων Επίσης:

(β) https://www.efsyn.gr/themata/politika-kai-filosofika-epikaira/127086_fylo-fysi-kai-anthropini-idiotita : «Να προσθέσω ότι σε μια κοινωνία που περηφανεύεται για την προστασία της ισονομίας και της τυπικής, όχι βέβαια ουσιαστικής, ισότητας, ένα μικρό αποκλεισμένο και αόρατο τμήμα της, εν προκειμένω οι trans και οι intersex, εκπροσωπούν την αρχή της οικουμενικότητας, επομένως αγωνίζονται για όλους μας.»

Η G-M-R παρατηρεί, πως θα ήταν άξιο λόγου να διερευνηθεί, μήπως αυτή η κοινωνία, της «όχι βέβαια ουσιαστικής ισότητας», είναι αυτή που οδηγεί ως εκ-βιάζει σε intersex, trans (που σε πολλές περιπτώσεις με ΕΓΚΑΙΡΗ, δηλαδή πριν η ιδιομορφία αποτελέσει αντικείμενο εκμετάλλευσης, κατάλληλη ιατρική διάγνωση και θεραπεία, αποκαθίσταται η φυσιολογική ψυχολογική και σωματική σεξουαλικότητα) και άλλα παραλλακτικά πρότυπα, για τους σκοπούς του διαίρει και βασίλευε, σκοπούς που ίσως ασυνείδητα εξυπηρετούν αρκετά γνήσια trans και intersex ή πέραν των συνήθων προτύπων άτομα, βλέποντας το «τυράκι» του από το σύστημα παρεχόμενου προνομίου να μεγαλώσουν την παρουσία τους, ως αντάλλαγμα (η φάκα) των ΔΙΚΑΙΟΥΜΕΝΩΝ (στα πλαίσια ανθρωπίνων δικαιωμάτων/κατακτημένου νομικού πολιτισμού) συνολικότερων κοινωνικών και πολιτικών τους δικαιωμάτων.

(γ) <https://www.doctv.gr/page.aspx?itemID=SPG5886> :

Ο «άνθρωπος» των «δικαιωμάτων του ανθρώπου» δεν είχε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, εκτός από την ελεύθερη βούληση, τη λογική και την ψυχή. Αυτά τα καθολικά χαρακτηριστικά εκκοσμίκευσαν τη χριστιανική πίστη στην ιερότητα της ζωής και προίκισαν την ανθρωπότητα με αξιοπρέπεια και σεβασμό. Ο «άνθρωπος» ή το «υποκείμενο» των δικαιωμάτων είναι μια αφαίρεση. Δεν έχει σώμα, χρώμα, φύλο ή ιστορία, όπως έχουν υποστηρίξει ο Χέγκελ, ο Μπέρκ και ο Μάρξ. Ωστόσο, ο πραγματικός άνθρωπος που απολάμβανε τα δικαιώματα ήταν ο ευκατάστατος, λευκός, χριστιανός, αστός, ετεροφυλόφιλος άνδρας. Συγκέντρωνε στο πρόσωπό του την αφηρημένη αξιοπρέπεια του ανθρώπου και τα συγκεκριμένα προνόμια του ισχυρού. Από τότε, η πλήρης «ανθρώπινη ιδιότητα» κατασκευάζεται με φόντο τη «μη ανθρωπότητα», αυτούς που ανήκουν σε λάθος τάξη, φύλο, φυλετική καταγωγή, θρησκεία ή σεξουαλικότητα. Αν τα δικαιώματα είναι οικονομικά, τότε οι πρόσφυγες, οι «παράνομοι» μετανάστες, οι άνεργοι ή οι κρατούμενοι του Γκουαντάναμο, οι οποίοι είναι απλώς «άνθρωποι» και δεν έχουν χώρα ή δίκαιο για να τους προστατεύει, θα έπρεπε να έχουν τα δικαιώματα των ανθρώπων. Ωστόσο δεν έχουν κανένα - αποτελούν μόνο γυμνή, απροστάτευτη ζωή. [Πηγή: www.doctv.gr]

Η G-M-R παρατηρεί, πως απλά ο «άνθρωπος» των δικαιωμάτων, έχει να αντιμετωπίσει τα προνόμια των ισχυρών, επίσης έχει να αντιμετωπίσει και την Πέμπτη Φάλαγγα αρκετών παρά τω πλευρώ των Ισχυροπολιτευομένων-επιστημόνων-διανοουμένων. Έχουν μαζί τους όμως, τους, Αλίκες Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου και Αριστόβουλους Μάνεση με όλον τον θεσμικά, αλλά και ψυχικά (σε ψυχή, αναφέρεστε κύριε Δουζίνα), κατοχυρωμένο εξοπλισμό τους <http://greek-market-research.com/article/imda-aristovoylos-manesis> / και Νίκους, Στεφανίες και Μαρίες του επιλόγου μας.

Αυτά τα ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ, βλέποντας πόσο πιο αδίστακτα καταστροφικός επέρχεται ο συνδυασμός εθνικών κρατών - Α.Δ., αποφάσισαν να μετανοήσουν που υπήρξαν κακά, να ζητήσουν συγχώρεση για τα μέχρι τώρα εγκλήματα τους και να ζητήσουν να εισέλθουν στο παγκόσμιο κράτος, κράτος ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το οποίο εν μέσω προσευχών και μετανοιών και λοιπών «συν Αθηνά και χεείρα κίνει» ενεργειών, το προετοιμάζουν προς σωτηρίαν πρώτα-πρώτα των όπου γης κατατρεγμένων, για τους οποίους από δω και στο εξής θα αφιερώσουν σώμα, διάνοια, περιουσία.

Στο επόμενο κεφάλαιο του άρθρου, «**Ιδεολογικό όπλο**», εκτίθεται, μια κριτική της συμπεριφοράς των ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ, πραγματικά απολογητική, ως εκ τούτου άξια της προσοχής μας, ως δείγμα συμπεριφορών που πρέπει να αποφεύγονται (ενίοτε και να τιμωρούνται, αλλά δεν είναι θέμα του παρόντος άρθρου, «**Θα πρέπει εδώ να σημειώσουμε emphaticά ότι δεν αναφερόμαστε στις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως συμβαίνει σε πάρα πολλές χώρες.**»).

Στο παρακάτω κεφάλαιο, «**Ανταγωνισμός με τους γηγενείς**», πέραν της καλής κριτικής τοποθέτησης, παρατηρούμε μια υπερπήδηση της αρχικής αιτίας (εγκλήματος θα λέγαμε αν δεν κινδυνεύαμε να βρεθούμε εκτός του ορισθέντος πλαισίου του άρθρου), δηλαδή, της ενασχόλησης με την μεταναστευτική τύχη, όσων επέζησαν των κακουχιών, στην χώρα τους, στην διαδικασία περιπλάνησης, και ΕΝ ΤΕΛΕΙ, στο σημείο καταφυγής. Αυτή η υπερπήδηση, λογικό είναι να συμπεραίνει (υπερπηδητικά), πως «**θα γεννηθεί σίγουρα μια αντιπαράθεση, κατά την οποία θα έρθουν αντιμέτωπα τα ανθρώπινα δικαιώματα των μεν με τα ανθρώπινα δικαιώματα των δε**», οπότε, υποκλινόμαστε στα ανθρώπινα δικαιώματα ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΕΟΚΡΑΤΙΑΣ, που ΑΝΑΚΥΠΤΟΥΝ στις χώρες ΔΙΟΧΕΤΕΥΣΗΣ των μεταναστών και όχι στις χώρες γέννησής τους, μιας και μας ομολογούν, «**οι μεταναστευτικές ροές αυξάνονται υπέρμετρα, όπως συμβαίνει σήμερα και λόγω των πολέμων στη Μέση Ανατολή**». Οι σχετικές αιτίες και οι υπαιτιότητες για αυτούς τους πολέμους, δεν αφορούν εδώ την «**γυμνή και ανθρώπινη ιδιότητα**». Ως προς το συμπέρασμα σε αυτό το κεφάλαιο, «**Από φιλοσοφική και λογική άποψη, η κανονιστικότητά τους^[4] δεν είναι καθόλου πειστική**», αυτό το αφήνουμε στην κρίση όσων έχουν διεκδικήσει εφαρμογή των ΑΔ, ή έχουν αντιταχθεί και μάλιστα τριπλοσυνδυασμένα, αγωνιστικά-δικαιϊκά-πολιτικά, στην παραβίασή τους. Από δική μας εμπειρία, «**αδιαφορία=μη πειστική κανονιστικότητα (ως «κανονικότητα»)+συνενοχή, εμπλοκή = «θα 'ρθει ανάποδα ο ντουινιάς**».

(4) κανονιστικός

1. είναι αυτός που βγάζει συμπεράσματα αξιακά, θεσπίζει κανόνες, αρχές κρίσης και νοοτροπίας
η κανονιστική θεώρηση των φιλελεύθερων πως τα δημοκρατικά καθεστώτα δεν πολεμούν μεταξύ τους, βρίσκει απέναντι τους ρεαλιστές σχετικά με τα κόστη και οφέλη του πολέμου
2. είναι αυτός ή αυτό που έχει να κάνει με τους κανόνες, τις αξίες συμπεριφοράς των ανθρώπων που υιοθετούνται, τις προτεραιότητες που θέτουν και έχει σκοπό να ρυθμίσει τις επιλογές που κάνουν
είναι κανονιστική η απαίτηση για ελεύθερο εμπόριο παντού και πάντα και αντιβαίνει με την εργαλειακή αξιοποίησή του ανάλογα με τις εκάστοτε περιστάσεις
πολλάκις οι μανάδες προτρέπουν κανονιστικά τα τέκνα τους να τρώνε όλο τους το φαγητό, λέγοντάς τους ότι όλα τα παιδιά της ηλικίας τους πράττουν ως έχει
3. που έχει έναν ηθικό χαρακτήρα, έναν ιδεολογικό ή δεοντολογικό, ρυθμίζει τα πράγματα ώστε να γίνονται έτσι όπως πρέπει, με βάση τα δεδομένα της κοινωνίας
4. (νομικός όρος) νομική πράξη ρυθμιστικού χαρακτήρα

με τις διοικητικές πράξεις ασκείται δημόσια εξουσία παραγωγής κανόνων δικαίου και χωρίζονται σε ατομικές και κανονιστικές. Οι πρώτες απευθύνονται σε ορισμένο πρόσωπο, ενώ οι δεύτερες έχουν απρόσωπο χαρακτήρα, δηλαδή απευθύνονται σε κάθε πρόσωπο που συγκεντρώσει ορισμένες προϋποθέσεις και χαρακτηρίζεται από ορισμένη κατηγορία.

Μ' αυτά και μ αυτά, φθάσαμε το ΖΟΥΜΙ στο ΡΑΦΙΝΑΡΙΣΜΑ. ZERO SUM GAME σε πλανητικό επίπεδο!

«Παρά τον formalισμό (^[5] formalismός vs «ο Νόμος ΟΡΙΖΕΙ»!) τους, τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούσαν τρόπον τινά εργαλειακά λειτουργικό και χρήσιμο για τους καταφρονεμένους μύθευμα (μύθευμα, ΑΡΑ, ΣΤΟΝ ΚΑΙΑΔΑ και το 1). Σήμερα, με την οικουμενική τους αξίωση δεσμευτικότητας, δεν επιτελούν καν αυτό τον ρόλο. Τουναντίον, μετατράπηκαν σε όχημα της κυριαρχίας της Δύσης, επειδή η υπεράσπισή τους αποτελεί την ιδεολογική οχύρωση των ηγεμονικών της βλέψεων.»

Απλά υπενθυμίζουμε, πως στην δόλια παραπλάνηση των κάθε λογής «δικαιωματιστών» και στις παραβιάσεις των ΑΔ, ισχύει, «αδιαφορία=μη πειστική κανονιστικότητα (ως «κανονικότητα»)+συνενοχή, εμπλοκή= «θα 'ρθει ανάποδα ο ντουνιάς» και ΟΧΙ: «Τουναντίον, μετατράπηκαν σε όχημα της κυριαρχίας της Δύσης, επειδή η υπεράσπισή τους αποτελεί την ιδεολογική οχύρωση των ηγεμονικών της βλέψεων»

«Το σημαντικότερο είναι, όμως, άλλο. Απαράβατος όρος για να απολαμβάνουν τα ανθρώπινα δικαιώματα -στη νομική τους διάσταση- ολιγάριθμες μειονότητες των προηγμένων χωρών είναι να τα στερείται σε κάθε διάσταση η συντριπτική πλειονότητα της ανθρωπότητας. Αν η τελευταία αποκτούσε μέρος των υποτιθέμενων οικουμενικών ανθρώπινων δικαιωμάτων, αυτομάτως θα τα στερούσαν οι τωρινοί προνομιούχοι καταναλωτές τους. Πρόκειται, στην κυριολεξία, περί μηδενικού αθροίσματος, στην πλανητική σφαίρα.»

Εμείς υπενθυμίζουμε την ισχύ του ZERO SUM GAME στην οικονομία^[6], κάτι που ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ (η οικονομική ισχύς στοιχειώδης προϋπόθεση για ανάπτυξη δικαιωμάτων) και το μηδενικό άθροισμα και στα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά και ως ορολογία επηρεάζει στο ίδιο όμως ακριβώς πλαίσιο, εισαγωγών-εξαγωγών κανονιστικών παραμέτρων επί των ΑΔ. Αν τα εισαγόμενα εκ της παγκοσμιοποίησης ΜΥΘΕΥΜΑΤΑ (η παγκοσμιοποιητική αντιμετώπιση των ΑΔ), ΞΕΠΕΡΑΣΟΥΝ την εθνοκεντρική υπεράσπιση του ΙΣΧΥΟΝΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ, τότε ως γνήσιοι «Beggars my Neighbour» (Ζητιάνος του Γείτονά μου), θα φλομώσουμε από ΜΥΘΕΥΜΑΤΑ (εισαγωγές παγκοσμιοποιητικών δικαιοκτών αντιλήψεων) και θα ξεχάσουμε ΝΑ ΤΗΡΟΥΜΕ, να παράγουμε (και φυσικά, να εξάγουμε) ΔΙΚΑΙΟ.

«Ας υποθέσουμε ότι όλοι οι άνθρωποι, ως άνθρωποι, μπορούσαν να κινηθούν ως πολίτες του κόσμου με ίσα δικαιώματα, πέρα από τα εθνικά κράτη και χωρίς συνωριακούς περιορισμούς. Ας υποθέσουμε ότι μπορούσαν να ψηφίσουν και να καταναλώσουν οπουδήποτε (σε ενέργεια και αγαθά ένδυσης ή διατροφής) ό,τι μια μικρομεσαία δυτική οικογένεια. Τι θα συνέβαινε; το παγκόσμιο σύστημα θα κατέρρεε εν ριπή οφθαλμού και η ανθρωπότητα θα αλληλοσφαζόταν με την ειδεχθέστερη βαρβαρότητα. Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ανεκτίμητα για όσους τα απολαμβάνουν, υπό τον απαράβατο όρο ότι δεν θα τα αποκτήσουν και οι υπόλοιποι άνθρωποι, γιατί τότε θα τα απωλέσουν όλοι μαζί!»

(5) formalismός αρσενικό

1. η υπερεκτίμηση της αξίας του τύπου σε βάρος της ουσίας
2. η προσκόλληση στις φόρμες, η τυπολατρία, η εμμονή στο ήδη μορφοποιημένο και τυπικό και γενικά αποδεκτό κατά το παρελθόν ή που το καθορίζει μια ανώτερη εξουσία στο παρόν, στηριζόμενη όμως σε σχήματα του παρελθόντος
3. συμπεριφορά επιτρεπτή εντός συστήματος ή μεθοδολογία που το περιγράφει

(6) ΣΠΥΡΟΣ ΛΑΒΔΙΩΤΗΣ ΓΙΑ ZERO SUM GAME ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

[4η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΩΝ](#) ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΕ ΕΘΝΙΚΟ ΝΟΜΙΣΜΑ ΣΤΟ ΓΚΡΟΥΠ ΤΟΥ FACEBOOK: «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ»

Μα, κύριε Καθηγητά, το «*Ας υποθέσουμε ότι όλοι οι άνθρωποι, ως άνθρωποι, μπορούσαν...*» είναι μια υπόθεση δική σας, που προϋποθέτει ΠΡΩΤΑ-ΠΡΩΤΑ, κάποιοι άνθρωποι να σταματήσουν ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ να σουλατσάρουν όπου γης και να καταπατούν ιερά, όσια, ανθρώπινα δικαιώματα. Τέλος, το "θέλω να γίνω μια μικρομεσαία *δυτική οικογένεια*", αφορά, και ως οικονομολόγος το γνωρίζετε, τον αγώνα των πολιτών μιας χώρας, να λάβουν υπ' όψιν το zero sum game και να καταστήσουν ΕΑΥΤΟΥΣ " *μια μικρομεσαία δυτική οικογένεια*". Έπειτα, αν "μπορούσαν" σε πλανητικό, ή σε διαπλανητικό επίπεδο, σημαίνει να υπήρχαν και οι ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ και φυσικά και το εξελιγμένο δικαϊκό πλαίσιο, οπότε μην ανησυχείτε, κανένα πρόβλημα.

Όσο για το πρόβλημα με τις ελάχιστες οικογένειες που κατέχουν (με ποια μέσα;) τον μισό παγκόσμιο πλούτο (ΚΑΤΕΧΟΥΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΣΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ ΤΗΣ ΓΗΣ) και μάλιστα με τάση αύξησής του https://www.huffingtonpost.gr/2017/06/14/oikonomia-pagosmios-ploutos_n_17090090.html, υπάρχουν λύσεις, όμως αυτές οι λύσεις ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΝΤΑΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ στα ΜΕΓΑΛΟΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ, στα ΜΕΓΑΛΟΘΕΛΩ, στα ΕΠΙΒΑΛΛΩ (πχ ΧΡΕΟΚΡΑΤΙΑ) και στις οποίες λύσεις, λειτουργούμε, είτε ως σφουγγοκωλάριοι (των ΜΕΓΑΛΟ...), είτε ως Έλληνες και αδιαπραγμάτευτοι υποστηρικτές της ειρήνης και του Δικαίου, ποτέ δε Beggar my Neighbour. Διαλέξτε: Οι παρακάτω λύσεις, μπορεί να αναζητηθούν, ενδεικτικότητας αλλά όχι περιοριστικά, εξειδικευμένα αλλά ΚΑΙ συνδυαστικά, στον Αριστοτέλη και στον Πλάτωνα, στον Χριστό («Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν, εντολή ομοία τη πρώτη»-ΙΩΒΗΛΑΙΟ <http://greek-market-research.com/article/iovilaio/>), στον Μάρξ («Οι φιλόσοφοι έχουν απλά ερμηνεύσει το κόσμο με διάφορους τρόπους. Το θέμα είναι να τον αλλάξουμε», ως η 11η θέση για τον Feurbach που αναγράφεται στον τάφο του) και η παγκόσμια κοινωνία (ως^[7]), στον Κατακτημένο Νομικό Πολιτισμό^[1] και φυσικά, στην Ελληνική Συνείδηση <http://greek-market-research.com/article/ethniki-taytotita-i-ethniki-syneidisi/>. Σε ότι διαλέξετε, θα είμαστε μαζί σας.

Διαφορετικά,

Τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Τι Καημός!

Τα ανθρώπινα δικαιώματα, είναι η λογική ΣΥΝΕΠΕΙΑ και συνέχεια, του αγώνα του Σπάρτακου κατά της Δουλείας και της καταπίεσης, της εμφάνισης του Χριστού, της Κομμούνας του Παρισιού, της επανάστασης του Οκτώβρη του 1917, της Κουβανικής Επανάστασης, του Νίκου ([esose-kosmo-kai-kosmaki-kai-tora-i-dei-ton-trechei-sta-dikastiria](#)) και της Στεφανίας με την Μάρω ([ektakto-epeisodio-me-papovlia-ieronv/](#)), του Ρήγα Φεραίου ([scripta-manent-riqas-velestinlis-ta-dikaia-tov-anthropov/](#)), της ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ([ethniki-taytotita-i-ethniki-syneidisi](#)). Το ότι αυτή η ΣΥΝΕΧΕΙΑ, οδηγεί (θα τείνει βασανιστικά προς ...) στην κατάλυση της εξουσίας του Κράτους, προς όφελος της Εξουσίας (του Κράτους) του Δήμου, της Ελευθερίας, της Δικαιοσύνης, της Ανιδιοτέλειας, της Αλληλεγγύης, της Αγάπης, ενοχλεί την μειοψηφία των Κρατούντων, ίσως (βλέπετε αμέσως πιο κάτω) και την μειοψηφία των Διανοομένων ή μέρος αυτών που, «ναι μεν, αλλά» (αμφιταλαντεύεται^[4], θεωρίες του Καθηγητή κυρίου Κώστα Δουζίνα).

Φανταστείτε καημό, οι κρατούντες και κάποιοι διανοούμενοι, αν όλος ο κόσμος γίνει, και κρατούντες και διανοούμενοι (βάσει του, «*ανθρώπινα δικαιώματα που απορρέουν απλά και μόνο από την γυμνή και ανθρώπινη ιδιότητα.*») !

(7) Κομμουνισμός από <https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%B1%CF%81%CE%BE%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82>

Τελικά η δικτατορία του προλεταριάτου «μαραίνεται» σταδιακά, το "εργατικό μισοκράτος" απονεκρώνεται, και κάθε ταξική διάκριση εξαφανίζεται. Οι κοινωνικές τάξεις (εργατική/αστική), προϊόν της καπιταλιστικής κοινωνίας, δεν υφίστανται πλέον. Έτσι, η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο καταργείται. Η οικονομική παραγωγή υποτάσσεται στις ανθρώπινες ανάγκες και ο άνθρωπος μαθαίνει να ζει αρμονικά με τη φύση και όχι ως κατακτητής όπως συμβαίνει σήμερα. Αυτή είναι η αταξική και χωρίς κράτος κομμουνιστική κοινωνία. Είναι η κοινωνία των "ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών».

Παράρτημα:

«Τα δικαιώματα των ανθρώπων και τα δικαιώματα της ανθρωπότητας για την επιβίωσή της (βλέπετε, ειρήνη, περιβάλλον-βιοποικιλότητα , πυρηνικές δοκιμές/εφαρμογές, γενετικοί κώδικες κλπ), ευρίσκονται στο κρίσιμότερο σημείο αλληλεξάρτησης από κάθε άλλη στιγμή της ιστορίας, με τους χώρους εργασίας και παραγωγής να κατέχουν αποφασιστικής σημασίας θέση στο κρίσιμο σταυροδρόμι αυτής της αλληλεξάρτησης.»

«Ο Τζορτζ Ρόμπερτ Γκαμάζ, ο πρώτος σοβαρός ιστορικός του εργατικού κινήματος- αγωνιστής κι ο ίδιος - στη Βρετανία του 19ου αιώνα, έγραφε στα 1845: "Για μια επιτυχημένη επανάσταση δεν είναι ποτέ αρκετή η δυσaréσκεια. Αυτό που απαιτείται είναι μια βαθιά και εμπειριστατωμένη πεποίθηση για το δίκαιο, την αναγκαιότητα και τη σπουδαιότητα των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων."» (Αναδημοσιευμένο από άρθρο του Δ. Καζάκη.)

«Ο εντοπισμός του κρίσιμου σημείου αποκοπής του Κράτους Δικαίου από την εφαρμογή του Εργατικού Δικαίου, είναι το κρίσιμότερο κάθε φορά, σε κάθε εποχή, σε κάθε πολιτικό σύστημα, εργατικό - συνδικαλιστικό καθήκον.» (Παράδειγμα: “Οι ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι , είναι τόσο ελεύθεροι να διαπραγματεύονται (και μάλιστα αυτοπροσώπως) την εργατική τους δύναμη , όσο ελεύθεροι ήταν οι δούλοι κάθε φορά που η δουλεία ήταν θεσμοθετημένη”, αυτή ακριβώς η διατύπωση έγινε ως επιγραμματική σύνοψη στη σύντομη παρέμβαση η οποία ζητήθηκε από την Πρόεδρο της Ε.Ε.Δ.Α. κα Αλίκη Γιωτοπούλου Μαραγκοπούλου, κατά την συνεδρίαση της 4^{ης} Ιουλίου 2002 όπου και ελήφθη η σχετική καταδικαστική για το νόμο 2956/2001 απόφαση της Ε.Ε.Δ.Α.).).

«Το **ΑΚΑΤΑΔΙΩΚΤΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ** (αναφερόμαστε σε εγκλήματα σε βάρος της εργατικής τάξης, που στο εθνικό μας επίπεδο τα επισημαίνει ο ΟΗΕ: <http://greek-market-research.com/article/martios-2014-oie-diethni-apaitisi-gia-l-e-ch/>) επιβιώνει και αναπαράγεται, με την καθοριστική συνεισφορά του υπό τύπον ευλόγου ερωτήματος «αξιώματος», «Μα, πιστεύετε στην Ελληνική Δικαιοσύνη;» και του «αξιώματος» των ΚΚΕ-ΛΑ.Ε.-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, «το θέμα δεν είναι νομικό, το θέμα είναι πολιτικό».

Οι συντελεστές της G-M-R